

ת"ד 492/09/16 - מדינת ישראל, המאשימה נגד אודי מויסייב, הנאשם

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

22 מאי 2017

ת"ד 492-09-16 מדינת ישראל נ' מויסייב

בפני כב' השופט עופר נהרי

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

הנאשם

אודי מויסייב

ע"י ב"כ עו"ד גיל וינשטיין

הכרעת דין

כלפי הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של אי ציות לתמרור 301 - לפי תקנה 22 (א) לתקנות התעבורה ביחד עם סעיף 38 (3) לפקודת התעבורה, ונהיגה בקלות ראש - לפי סעיף 62 (2) לפקודת התעבורה ביחד עם סעיף 38 (3) לפקודת התעבורה.

בפרק העובדות אשר בכתב האישום נטען כי ביום 27.5.16 הנאשם נהג במכונית תוצר וולבו ברח' קפלן בחולון וכי ביציאה שם מחניון מוצב היה תמרור 301 (תן זכות קדימה לתנועה בדרך החוצה) בכיוון נסיעתו של הנאשם.

עוד נטען כי באותה שעה נהגה רוכבת קטנוע ברח' קפלן משמאל לימין כיוון נסיעת הנאשם והתקרבה היא ברחוב קפלן אל היציאה מהחניון הנ"ל.

נטען בהמשך לכך בכתב האישום כי הנאשם נהג בקלות ראש בכך שלא נתן תשומת לב לדרך, נכנס לכביש (לרח' קפלן), לא ציית עפ"י הטענה להוראת התמרור האמור שהיה בכיוון נסיעתו וזאת בכך שלא נתן זכות קדימה לרכב המעורב (הקטנוע) שהגיע בדרך החוצה (רח' קפלן) ובכך גרם עפ"י הטענה הנאשם לתאונה בכך שאילץ את רוכבת הקטנוע לבלום וכתוצאה מכך נפל הקטנוע לכביש.

נטען כי כתוצאה מהתאונה נחבלה רוכבת הקטנוע חבלה של ממש וזאת בדמות שבר תוך מפרקי ביד ימין שורש כף היד וכלי הרכב המעורבים ניזוקו.

בישיבת ההקראה שהתקיימה כפר הנאשם באחריותו.

סניגורו של הנאשם פירט כי הנאשם מודה בעובדות מס' 1, 2, 3 לכתב אישום (נהיגת הנאשם ביציאה מהחניון ; קיום התמרור 301 בכיוון נסיעתו ; נהיגתה של רוכבת הקטנוע ברח' קפלן משמאל לימין כיוון נסיעת הנאשם אותה שעה והתקרבותה של רוכבת הקטנוע ברח' קפלן אל היציאה מהחניון).

הנאשם, באמצעות סניגורו, כפר עם זאת בעובדות מס' 4, 5, 6 לכתב האישום, אך ויתר על חקירת הרופאים מב"ח וגפ פירט כי אין טענה בפי ההגנה על כי החבלות לרוכבת הקטנוע היו כביכול לפני האירוע (דהיינו הכיר בכך שהחבלות נגרמו באירוע).

לנוכח הכפירה, ובהתאם לעמדת ההגנה, זומנו אם כך לחקירה לדין ההוכחות עדי התביעה 1 ו - 2.

העיד אם כך מטעם התביעה הבוחן המשטרתי מר נועם לוי (ע.ת. 1) אשר במסגרת עדותו הוגשו המסמכים הבאים:
תעודת עובד ציבור עם לוח תצלומים (ת/1); תרשים (ת/2); טופס הודעה על זכויות חשוד טרם חקירה (ת/3); הודעת
נאשם מיום 1.6.16 (ת/4).

עוד העידה מטעם התביעה הגב' ספיר אמיתי (ע.ת. 2) רוכבת הקטנוע המעורבת.

בהסכמת ההגנה שניתנה הוגשו במסגרת פרשת התביעה מסמכים רפואיים ע"ש המעורבת מביה"ח וולפסון (סומנו ת/5).

מטעם ההגנה העיד הנאשם מר אודי מויסייב (ע.ה. 1).

לבקשת ההגנה הוגשה מטעם ההגנה, בהסכמת התביעה שניתנה, הודעה של הנאשם על תאונת דרכים, בכתב ידו של
הנאשם, מיום 29.5.16 (סומנה נ/1).

הצדדים סיכמו בעל פה.

מסקנתי בעקבות מתן הדעת לראיות ולהתרשמותי הישירה מהעדויות הינה שהתביעה הוכיחה כנדרש את כל אשר יוחס
לנאשם בכתב האישום וכי האחריות לתאונה ולתוצאותיה הינה של הנאשם.

ולהלן נימוקיה המפורטים של הכרעת הדין:

ראשית יאמר כי לא היתה מחלוקת בפי ההגנה - כמפורט בסעיפים 1 ו-2 לעובדות כתב האישום - על כי הנאשם אכן
עשה את דרכו עם מכוניתו ביציאה מחניון לרח' קפלן בחולון וכי בכיוון נסיעתו אכן היה מוצב אותה עת תמרור אשר חייב
אותו ליתן זכות קדימה לתנועה בדרך החוצה.

אף לא היתה מחלוקת בפי ההגנה - כמפורט בסעיף 3 לעובדות כתב האישום - כי באותה שעה התקרבה לשם רוכבת
הקטנוע המעורבת ברח' קפלן משמאל לימין כיוון נסיעת הנאשם.

ניכר כי זהו השלב אשר ראוי להזכיר מהו התוכן של חובת מתן זכות קדימה, וכלפי מי קמה חובת מתן זכות הקדימה.

תקנה 64 (ד) לתקנות התעבורה קובעת כי את זכות הקדימה יש לתת (ציטוט) : "לרכבאחר המתקרב או הנכנס

לצומת".

רוכבת הקטנוע היתה בגדר רכב שהתקרב לצומת, ובכך הכירה כאמור ההגנה ללא סייג בהודאה שמסרה בסעיף 3 לעובדות כתב האישום.

לציין אגב כי גם במהלך ניהול ההוכחות וגם בסיכומיה בהמשך לכך, לא קמה מחלוקת בפי ההגנה שהרוכבת אכן התקרבה אותה שעה לצומת, ולמעשה מהודעתו של הנאשם (ת/4 שורה 34) עולה כי כאשר הוא הבחין לראשונה ברוכבת היה זה להערכתו כאשר היתה היא במרחק של בסה"כ 5 עד 10 מטרים ממנו.

המחוקק גם קובע (בסעיף 1 לתקנות התעבורה) שמתן זכות קדימה פירושו מתן אפשרות לבעל זכות הקדימה להתקדם בדרך מבלי לעצור, מבלי להמתין, מבלי לשנות את מהירותו ומבלי לסטות מן הקו בו התקדם.

ובכן, לנאשם היתה אם כך חובת מתן זכות קדימה לרוכבת הקטנוע, שהרי זו האחרונה היתה בגדר רכב המתקרב לצומת והנכנס אליו.

חובתו זו של הנאשם ליתן זכות קדימה קמה כאמור מכח קיום התמרור שהיה מוצב בכיון נסיעתו ומכח כך שהרוכבת המעורבת היתה שם עוברת דרך אשר נעה והתקרבה ונכנסה לצומת.

על הנאשם היתה אם כך כאמור חובה ליתן לרוכבת הקטנוע זכות קדימה וחובתו זו של הנאשם נדרשה להתבטא בכך שהנאשם לא יגרום לרוכבת הקטנוע לבלום או לסטות, ובוודאי ובוודאי שלא לאלץ אותה לבלום בלימת חירום.

עד כה ניתוח בסיסי בשים לב אף לפרטי הודאת ההגנה עצמה בעובדות סעיפים 1,2,3 לכתב האישום.

כעת, לאחר שהובהר שהיתה קיימת חובת מתן זכות קדימה בנסיבות הענין, ראוי לשאול האם ניתנה ע"י הנאשם זכות קדימה לרוכבת הקטנוע, או שמא קופחה ע"י הנאשם זכות הקדימה של רוכבת הקטנוע.

על שאלה זו התשובה המתבקשת בתיק זה היא שזכות הקדימה של רוכבת הקטנוע קופחה בידי הנאשם.

ואסביר:

הן עפ"י עדותה של רוכבת הקטנוע, והן למעשה גם עפ"י התבטאויותיו החוזרות של הנאשם בת/4 ואף בנ/1, ואף למעשה גם בבית המשפט, הנאשם חדר עם מכוניתו לנתיב נסיעתה של רוכבת הקטנוע.

רוכבת הקטנוע עשתה עלי רושם מהימן בעדותה ואני מוצא לסמוך על עדותה על כי הנאשם נכנס לתוך נתיב נסיעתה וחסם את דרכה בו - דבר שאילץ אותה לבלום בלימת חירום כדי להימנע מפגיעה במכוניתו וכך נפלה ונחבלה.

אך לא רק עדותה של רוכבת הקטנוע מצויה בפני בהקשר זה, אלא גם אמירות מפורשות של הנאשם לאחר האירוע (אמירות אשר בבית המשפט ניכר כי ניסה בכל הכבוד הנאשם לגמדם).

וכך אמר הנאשם (בת/4) ואף כתב בעצמו בנ/1 :

"גלשתי לתוך הנתיב ממש לאט ...".

(דברי הנאשם בהודעה נ/1). (ההדגשה איננה במקור).

"אני הסתכלתי ואז גלשתי לתוך הצומת כדי לשפר את שדה הראיה ... יצאתי טיפונת לתוך הכביש ותוך כדי שאני רואה את הרכב מימין ובא לעצור אז שמעתי צפירות, הפניתי את המבט שמאלה וראיתי שהרוכבת מגיעה ...".

(מתוך ת/4 שורות 5 - 8) (ההדגשות אינן במקור).

"ש. מדוע לא ראית אותה קודם לכן?

ת. אני ראיתי אותה כאשר הייתי טיפה מעבר לקו הצומת".

(מתוך ת/4 שורות 35 - 36) (ההדגשה אינה במקור)

"ש. האם נעצרת בקו הצומת?

ת. לא זוכר.

(מתוך ת/4 שורות 37 - 38)(ההדגשה אינה במקור)

הנה כי כן, ניתן לראות כיצד בסמוך לאחר האירוע (מספר ימים לאחר האירוע) שב ומוסר הנאשם גירסה אשר הימנה עולה במפורש כי הוא נכנס עם מכוניתו מעבר לקו הצומת, ולדבריו שלו "לתוך הנתיב", וכי רק לאחר שהיה בתוך הצומת "בא לעצור" ואז שמע צפירות.

בכל הכבוד לנאשם, התרשמותי היא כי בדיון בבית המשפט ניסה הנאשם להרחיק עצמו מאמירותיו שלו עצמו וטען כי הוא השתמש בטרימינולוגיה לא נכונה.

צר לי, אך לא מדובר אך רק בטרמינולוגיה, אלא גם בהקשר.

ובמילים אחרות: קריאת הודעותיו של הנאשם (ת/ 4 ונ/1) מלמדת גם מתוך הסדר של הדברים והקשרם שהנאשם מתאר שם מבחינת פעולותיו, כי הוא עצמו שב ומציין כי למעשה הוא נכנס עם מכוניתו לנתיב הנסיעה.

בכל הכבוד והערכה לנאשם, ניכר כי לכשהסתבר לנאשם במהלך עדותו שמתקיים קושי לקבל את "הסבר" הטרמינולוגיה לדבריו המפורשים בדבר כניסה עם מכוניתו לתוך הנתיב, ניסה הנאשם לטעון לחילופין כי יש הבדל בין מיקום ישיבתו כנהג ברכב הוולבו S-60 שבו נהג לבין מיקום הקצה הקדמי של מכסה המנוע של המכונית הנ"ל וכי הוא עצמו (בגופו) לא חרג לתוך הנתיב אך חזית מכוניתו אולי כן, וכי זה כביכול, לדבריו, רק סנטימטרים.

בהמשך לכך נאלץ הנאשם להכיר בכך שהמרחק בין מקום ישיבתו במושב הנהג במכונית הנ"ל לבין הקצה הקדמי של מכוניתו הנ"ל איננו נאמד רק בכמה סנטימטרים.

בכל הכבוד לנאשם, צר לי, אך עפ"י סימני האמת בהתרשמותי הישירה מן העדויות, אני מוצא ליתן אמון בעדות רוכבת הקטנוע - עדות אשר למעשה גם זכתה לחיזוק בתוכן הודעותיו של הנאשם בסמוך לאחר האירוע.

אגב, בבית המשפט גם התקשה הנאשם להשיב הכיצד מבקש הוא בבית המשפט לחזור בו מדבריו על כי למעשה אין הוא זוכר האם נעצר בקו הצומת.

ובמילים אחרות - הנאשם התקשה להסביר הכיצד בבית המשפט (בחלוף חודשים רבים מיום האירוע) ידע הוא לציין כי נעצר בקו הצומת, בעוד שדווקא בהודעה שמסר אך יומיים לאחר האירוע ציין כי הוא איננו זוכר אם נעצר בקו הצומת.

לסיכום נקודה זו ייאמר אם כך שמסקנתי בעקבות אשר הובא ונשמע בפני היא כי הנאשם חדר עם מכוניתו לנתיב נסיעתה של רוכבת הקטנוע וחסם את דרכה. כך עולה מעדות רוכבת הקטנוע (בה מצאתי עפ"י התרשמותי הישירה ליתן אמון) וכך שב ועולה גם מגירסת הנאשם עצמו בהודעותיו ת/4 ו-נ/1.

אגב, ההגנה לא ביקשה לקיים משפט זוטא בקשר עם גביית הודעתו ת/4 של הנאשם, ואף מעבר לכך גם בחרה ההגנה שלא לחקור כלל את גובה ההודעה בקשר עם גביית ההודעה.

ובאשר לנ/1, אשר בו כתב לא אחר מאשר הנאשם עצמו בכתב ידו כי "גלשתי לתוך הנתיב ממש לאט ...", הרי שזהו מסמך שההגנה עצמה הגישה.

ובכן, הנאשם חדר אם כך עם רכב הוולבו שלו לתוך נתיב נסיעת רוכבת הקטנוע ועשה כן כאמור בעת שרוכבת הקטנוע היתה בגדר רכב "המתקרב ונכנס" אל הצומת.

המשמעות של כל זה היא שבוצעה ע"י הנאשם הפרה של מיצוות התמרור ושל מיצוות הדין שחייבו אותו ליתן זכות

קדימה עת הוא יוצא מחניון לתוך דרך חוצה.

השלב הבא המתבקש בניתוח האירוע דנן הוא לשאול האם לנאשם יש הגנה כלשהי.

התשובה לכך לטעמי היא שלילית.

לא נסתרה עמדת בוחן התנועה המשטרתי (ע.ת. 1) על פי בחינה שערך וצילם, כי אמנם מקו העצירה שדה הראיה שמאלה הוא מוגבל, ואולם ככל שמתקדם הנאשם עם רכבו מקו העצירה אל עבר קו הצומת שדה הראיה שמאלה הולך ונפתח עד אשר מקו הצומת שדה הראיה שעמד לרשות הנאשם היה פתוח לחלוטין ואף עד רח' ה' באייר.

ראה נא גם את תצלום מס' 3 בלוח התצלומים ת/1 התומך בכך .

ואם בכך לא די, ראה נא את דבריו של הנאשם עצמו בשורות 31 - 32 לת/4 כדלקמן:

" ש. האם מקו הצומת שמאלה יש איזו חסימה, הפרעה הגבלה של שדה הראיה?

ת. לא, היה נקי אין שום הפרעה וניתן לראות למרחק של לפחות עד רח' ה' באייר ואפילו מעבר לכך ".

הנה כי כן, לו הנאשם כנהג היה מביט שמאלה הוא היה רואה מבעוד מועד את רוכבת הקטנוע המתקרבת, אך למרבה הצער - וזאת יושם נא לב - מסתבר שבשניות הרלבנטיות הנאשם דווקא בחר להביט ימינה , במקום שמאלה, וזאת תוך כדי שהוא מתקדם עם מכוניתו לתוך הצומת.

מהלך זה של עניינים עולה מהודאתו של הנאשם (ת/4 שורות 6 - 10) מהן עולה כי דווקא

בשלב שבו נדרשה תשומת ליבו של הנאשם כנהג ראשית שמאלה עת הוא נכנס עם מכוניתו לכביש, בחר הוא להתבונן דווקא ימינה.

מהלך זה של עניינים ופעולות שגויות מצד הנאשם כנהג עולה גם מהתיאור שלו עצמו בנ/1 שם הוא מתאר כיצד גלש עם מכוניתו קדימה לתוך הנתב כאשר הוא מביט ימינה וכיצד רק לשמע צפירה של רוכבת הקטנוע שהגיעה משמאלו הפנה מבטו שמאלה ורק אז האט לדבריו.

בכל הכבוד, ההתנהלות הנ"ל הנאשם כנהג מלמדת כי למרבה הצער הוא הזניח דווקא את הכיוון הראשון אשר היה עליו להתבונן לעברו טרם כניסה לתוך הצומת והוא הכיוון שמשמאלו.

לסיכום נקודה זו ייאמר אם כך שהנאשם איננו יכול להיתלות להגנתו בכך שמקו העצירה שדה הראיה היה מוגבל, שכן

בין קו העצירה לבין קו הצומת קיים מרחק ניכר (כמתואר בקנ"מ בתרשים ת/2, בתצלומים ת/1, וגם בתיאורו של הנאשם עצמו), ולא נסתר, ואף הוכח כאמור, כי ככל שמתקדמים לכיוון קו הצומת נפתח שדה הראיה ואף עד כדי תצפית לרחוב הבא (עד רח' ה' באייר).

הנה כי כן, אין לנאשם הגנה בנושא שדה הראיה, ואף הסתבר מתוך תיאוריו החוזרים שלו עצמו כי הוא בחר, בנוסף לכל, להתבונן בעת הרלבנטית ימינה במקום להתבונן שמאלה וכי רק צפירת חירום (ובלימת חירום אגב כך) מצד רוכבת הקטנוע הסבה את תשומת ליבו שמאלה - דבר אשר היה הוא צריך לעשות מלכתחילה.

לציין אגב כי גם הנאשם תיאר (בת/4) כי מזג האוויר בשעת האירוע היה נאה, הראות היתה טובה, היה אור יום והכביש היה יבש.

עד לשלב זה הוכח אם כך כי לנאשם היתה חובה ליתן זכות קדימה לרוכבת הקטנוע, וכן שהנאשם הפר חובה זו כלפיה בכך שנכנס עם מכוניתו לנתיב נסיעתה של הרוכבת, הפתיע אותה ואילץ אותה לנקוט בבלימת חירום להציל נפשה.

ויוזכר בכל הכבוד להגנה - חובת מתן זכות קדימה עפ"י הגדרתה היא שלא לגרום לרכב האחר להאט או לסטות, קל וחומר שלא לגרום לרכב האחר לבלום בלימת חירום כדי למנוע מגע ופגיעה.

וכאן אני מגיע לשאלה האם נקטה רוכבת הקטנוע בפעולה סבירה מתוך פעולות מתבקשות או האם יש להלין עליה.

התשובה לכך היא כי במצוקה שנכפתה עליה בידי הנאשם ניכר כי פעלה היא בסבירות ואין הנאשם יכול להסיר מעצמו אחריות גם בהיבט זה.

רוכבת הקטנוע תיארה כי לא היתה לה ברירה במצוקה שנכפתה עליה בידי הנאשם אלא לבלום בעוצמה. בלימת חירום זו הביאה לנפילתה ולפציעתה.

ההגנה הציעה כי רוכבת הקטנוע יכולה היתה אולי לסטות לנתיב הנגדי (אשר בו אגב, לדברי הנאשם, נע רכב אחר).

בכל הכבוד, אני סבור כי טוב היתה עושה בהקשר זה ההגנה באם היתה שמה ראשית לנגד עיניה לא רק את משמעות חובת זכות הקדימה (ראה איזכור בדרישות המחוקק כפי שצוטט כבר לעיל), אלא, ובעיקר, את זאת שבשברירי שניות ובמצוקה של זמן אמת אין להלין על רוכבת הקטנוע שבחרה לבלום כדי להציל נפשה בשל התנהגות הנאשם.

אפנה בהקשר זה, בין היתר, להסבריה המניחים את הדעת לטעמי של רוכבת הקטנוע (בעמ' 10 שורות 15 עד 18 לפרוטוקול) ולכך שלא הוגשה כל חוות דעת מומחה מטעם ההגנה לסתור כי פעולת הרוכבת היתה סבירה בנסיבות שנכפו עליה, וכן לכך שגם לא מצאתי שעמדת הבוחן המשטרתי לענין זה נסתרה בחקירה הנגדית.

ענין נוסף - הסנגור בחר לטעון לענין חובת משקפי ראייה אצל הרוכבת ואולם הסניגור גם בחר שלא לשאול כלל את הרוכבת דבר כלשהו בקשר לכך בבית המשפט.

בכל בכבוד, אין די בלעלות השערות בעלמא ולהותירן כך.

ולענין טענת ההגנה על כי לא היה מגע עם מכוניתו של הנאשם אסביר בכל הכבוד להגנה כי אין הכרח במגע כדי שבנסיבות נתונות - כפי כאן - ייאמר שמתקיימת אינטראקציה ברורה ומתקיימת הפרת דין ברורה ולפיכך מתקיימת כפועל יצא מכך גם אחריות נהג גם בהעדר מגע.

ולבסוף ובאשר לתוצאות התאונה, יוזכר שההגנה ויתרה על חקירת הרופאים, ולמעשה לא נסתר המתואר בסעיף 5 לעובדות כתב אישום בקשר עם מהות החבלה של ממש למעורבות (שבר תוך מפרקי ביד ימין שורש כף היד) כמו גם עדותה על כי היא היתה שישה שבועות עם גבס.

לסיכום:

אירוע תאונתי בשל הפרת הוראת תמרור שחייב מתן זכות קדימה מצד הנאשם עת יצא הנאשם עם מכוניתו מחניון לתוך כביש, ועת הנאשם, בנוסף לכך, מביט לכיוון הלא נכון אגב התקדמותו לתוך נתיב נסיעת המעורבת וחסידת דרכה.

הראיות מצביעות על כך שהנאשם יכול היה להבחין ברוכבת הקטנוע לו היה מביט.

מדובר לטעמי ברמה גבוהה של רשלנות מצד הנאשם כנהג.

יש לומר אם כך לאחר כל אלה שעובדות כתב האישום הוכחו ועובדות אלה גם מגבשות את העבירות שיוחסו לנאשם.

לאור כל המפורט ומנותח לעיל, עובדתית ומשפטית, מורשע לפיכך הנאשם בעבירות שיוחסו לו בכתב האישום.

ניתנה היום, 22 מאי 2017, במעמד הצדדים.